

Meta Ditzel: En søndag eftermiddag for ikke længe siden blev jeg stillet over for et problem, som chokerede mig i så høj grad, at jeg har fundet det rigtigt at forelægge det her i folketinget med mit spørgsmål til justitsministeren.

Egentlig havde jeg gerne indbudt samtlige medlemmer af det høje ting til et besøg på Københavns losseplads på Amager, for at de ærede medlemmer ved selvsyn kunne konstatere, at vi, der er med til at styre samfundsforholdene i vort højt udviklede land, faktisk har tolereret, at mennesker i flere måneder har boet på en losseplads med så mangelfulde sanitære forhold, at det må være sundhedsfarligt at opholde sig dér — et sted, hvor der ikke er en græsplet til børnene, som er henvist til at lege mellem skrald eller på en asfalteret vej.

Det er et kommunalt problem, vil man måske sige. Ja, det er det; men det er et problem, man har af tilsvarende art mange andre steder her i landet, hvor man heller ikke kan løse sigøjnerproblemet. Derfor bør staten træde til.

Disse omvarende folk, der er anderledes, får en behandling, som ikke er et land værdigt, der har underskrevet konventionen om menneskerettighederne. „Sigøjnere på flugt“, „De skal ud“, „Ikke for sigøjnere“, „40 sigøjnere udvist“ er overskrifter fra forskellige blade. Sigøjnerne må ikke bo på campingpladser, de vises bort fra parkerings- og dyrskuepladser; der klages over, at de har slået lejr på ubebygget grund uden tilladelse. Folk ringer til politiet og klager. Hvorfor? Ja, det er vel ikke altid ubegrundet, men mon fordomme ikke spiller en stor rolle? Sigøjnerne er anderledes, de er snavsede og uærlige, siger man. Der lyder dog også andre røster. En forretningsdrivende i et supermarked på Amager siger f. eks., at det er sjældent, de andre kunder klager over sigøjnerne, og at de stjæler, som det siges, passer ikke. I en nordsjællandsk by hævder politiet, at der ikke er tale om, at man specielt forfølger sigøjnerne, men der mangler pladser med ordentlige sanitære forhold, og derfor vil jeg spørge ministeren, om det ikke var muligt at skaffe dem græsklædte eller asfalterede pladser.

Justitsministeren (Thestrup): Da dette spørgsmål kun delvis vedrører justitsmini-

steriet, er jeg desværre næppe i stand til at give fru Meta Ditzel et tilfredsstillende svar. Problemet om at indrette særlige pladser, der specielt er beregnet til sigøjnerne, ser jeg mig således ikke i stand til at sige noget om.

Jeg kan derimod oplyse, at sigøjnerne, der indrejser her i landet, i fremmedkontrolmæssig henseende behandles ganske som andre udlændinge. Således er sigøjnere, som er statsborgere i Finland, Norge og Sverige, fritaget for pligten til at være i besiddelse af opholds- og arbejdstilladelse. Andre udenlandske sigøjnere skal have opholds- og arbejdstilladelse for lovligt at opholde sig og arbejde her i landet. I de senere år har et antal polske sigøjnere søgt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, idet de hævdede ikke at kunne affinde sig med forholdene i Polen. De pågældende har alle fået opholds- og arbejdstilladelse og er overgivet til Dansk Flygtningehjælp, som søger at give dem et grundlag for at klare sig her i Danmark. De er altså blevet behandlet som andre polske statsborgere, som har søgt tilflugt her i landet, fordi de ikke kunne udholde forholdene i deres hjemland.

Jeg er bekendt med, at udenlandske sigøjnere undertiden frembyder ordens- og politimæssige problemer ved at overtræde politi- og sundhedsvedtægter osv. Politiet må naturligvis søge disse ulovligheder bragt til ophør, men jeg kan sige, at politiet tager vidtgående hensyn til sigøjnernes særlige situation og derfor ser det som sin opgave først og fremmest at give dem vejledning om, hvordan de bør forholde sig.

Meta Ditzel: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, som jeg må indrømme ikke var slet så imødekommende, som jeg havde håbet. Jeg vil gerne tro og har også læst om det, at politiet så godt som muligt tager sig af disse forhold, men jeg synes, man må kunne nå noget mere. Vi må huske på, at sigøjnerne etnisk er en speciel befolkningsgruppe med eget sprog og egne skikke, som vi må respektere. Desuden er der den store ulempe, at de fleste er analfabeter; de kan ikke læse et ordensreglement, de er ikke kendt med forholdene her i landet, når de kommer til grænsen. Det er et omstrejvende folk, som lever under ganske særlige vilkår.

Jeg vil gerne spørge, om det ikke skulle